

DZIURAWIĆ (5) *vb impf*

a jasne.

inf dziurawić (1). ◇ *praes 1 sg* dziurawię (2). ◇ *3 sg* dziurawi (1). ◇ *3 pl* dziurawią (1). ◇ [*pass 3 pl* dziurawią się.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (jeden z tych samych przykładów) – XVII w.

1. *Przebijać, przewiercać, robić dziurę; pertundere Mącz, Cn; agere rimas Mącz; fistulare Calep; forare, perfodere, perforare Cn (5): Pertundo, Przetłukam/ dziurawię/ przebiyam/ albo też roftłukam. Mącz 468d, 6a; Calep 421b.*

dziurawić co (2): [ludzie jednego wyspu] wargę łpodnią v gęby dżiurawią/ w którą kámię drogi wpráwuią we złoćie BielKron 452v. Cf dziurawić co czym.

dziurawić co czym (1): [ryba garbus] ma nos iako miecz ołtri/ y tym Okręty dziurawi á Potym zatopi. FalZioł IV 36a.

2. [*W funkcji strony biernej: Być dziurawionym [czym]:*

Przen: W nocy kości moię dżiurawią łie boleściámi [perforatur doloribus]. Leop 1575 Iob 30/17 (Linde).]

Synonimy: przebijać, przetłukać, przewiercać.

Formacje współrdzenne: podziurawić, zdziurawić, zdziurawić się.

Cf [DURAWIONY]